

РЕШЕНИЕ

№ 3515

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Нели С. Маринова
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Въззивно гражданско дело № 20221100503475 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20005848 от 20.01.2022 г., постановено по гр. дело № 19316/2021 г., Софийски районен съд, ГО, 33-ти състав, е отхвърлил предявения от Л. Б. Ц. срещу ЧСИ Н. К.П., иск по чл. 441, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 45, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 4000 лева като част от претенция в общ размер на 28 304,35 лева, представляваща обезщетение за причинени на дружеството имуществени вреди от незаконосъобразно изпълнение чрез недопустимо насочване на принудителното изпълнение по изпълнително дело № 20208470400140/2020 година по описа на ЧСИ с рег. № 847 спрямо ищеца.

С решението, ищецът е осъден да заплати на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от 800 лева – разноски за първата инстанция.

Решението е постановено при участието на ДЗИ „О.З.“ ЕАД като трето лице – помагач на страната на ответника Н. К.П. – ЧСИ с рег. № 847 от КЧСИ.

В законоустановения срок, срещу решението е постъпила въззивна жалба от Л. Б. Ц., чрез адв. О., в която се прави оплакване, че решението е неправилно, който порок произтича от неправилно установени факти и погрешно приложен материален закон. В жалбата се излагат и доводи за противоречие на първоинстанционното

решение с материалния закон и процесуалните правила. Жалбоподателят счита, че анализът на фактите, направен с решението на СРС, е неправилен, като в подкрепа на доводите си излага подробни съображения. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че не е нарушение на поредността на принудителното изпълнение по чл. 88, изр. 2 от ТЗ, тъй като главно задълженото събирателно дружество било преобразувано, чрез промяна на правноорганизационната му форма в еднолично дружество с ограничена отговорност. Неправилно първоинстанционният съд е приел, че от данните по делото частният съдебен изпълнител не можел да направи извод, че се касае за дълг на събирателно дружество, както и че физическите лица са осъдени в качеството им на съдружници. Събирателното дружество би могло да изпълни задължението си и без да е разполагало с имущество за това, например чрез използване на заемни средства. Също така събирателното дружество би могло да изпълнява на вноски по реда на чл. 454, ал. 1 от ГПК.

С оглед изложеното, моли решението да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявеният иск да бъде уважен. Претендира разноски.

В срока и по реда на чл. 267, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника в производството ЧСИ Н. К.П., чрез адв. Б. К. К., с който се застъпва, че последната е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение. Обяснява, че изложените в жалбата доводи не сочат пороци на решението, които биха могли да обосноват неговата отмяна, а а вменяват на съдебния изпълнител неприсъщи и несъществуващи задължения. Излага принципни постановки относно същността на изпълнителния лист. Смята, че релевантно за приложението на чл. 88, изр. 2 ТЗ е дали задължението, което е обективизирано в двата изпълнителни листа, е задължение на събирателното дружество. Поставя акцент, че съдебният изпълнител не е длъжен да проверява водено ли е между страните дело с посочения в изпълнителния лист номер, постановено ли е решение по делото, въз основа на какви доказателства и какво е неговото съдържание. Счита, че ищецът не е изпълнил доказателствената тежест по установяване на правно релевантните факти по спора. На последно място, посочва, че в случая приложим се явява друг ред за компенсиране на вредите, които ищцата твърди, че е претърпяла и които са резултат, според нея, от погасяване на задължения на събирателното дружество, в които е била съдружник, посредством принудително изпълнение – чл. 81 от ТЗ. Ето защо, моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да се потвърди. Претендира сторените разноски.

Постъпило е становище на въззивната жалба от третото лице-помагач на страната на ответника в първоинстанционното производство ЧСИ Н. К.П. – „ДЗИ-О.З.“ ЕАД, чрез юрк. Л. С.. В отговора се излагат доводи за неоснователност на съображенията на въззивника и се поддържа, че първоинстанционното решение е

законосъобразно и правилно. Акцентираща, че съдът правилно е отхвърлил иска с правно основание чл. 441 от ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ, доколкото не били налице всички елементи от фактическия състав на предявения иск. Поддържа, че разпоредбата на чл. 88, изр. 2 от ТЗ е правилно приложена, като според нея принудително изпълнение се насочва най-напред срещу събирателното дружество, а при невъзможност за удовлетворение – срещу съдружниците. От събрания и обсъден от първоинстанционния съд доказателствен материал се установява, че издаването на изпълнителен лист по процесното дело на 05.06.2019 г., а на 13.08.2019 г. в ТР към Агенцията по вписванията е вписано преобразуване на правно-организационната форма на събирателното дружество „Х.-К. И Сие“ СД в дружество с ограничена отговорност „К. 54“ ООД. Соча, че съдебният изпълнител е обвързан от субективните предели на издадения от съда изпълнителен лист, като няма право на собствена преценка. Следователно, извършените от съдебния изпълнител действия съгласно очертаните от изпълнителния лист рамки се явяват правилни и законосъобразни. Освен това съдебният изпълнител е бил известен на ограничено отговорните съдружници към момента на преобразуване на дружеството в такова с ограничена отговорност. Счита, че разумно е приложена разпоредбата на чл. 88, изр. 2 от ТЗ. На последно място отбелязва, че съдът правилно е установил и липсата на претърпени вреди. Искането до въззивния съд е да потвърди първоинстанционното решение.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба порочи на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Между страните не е спорно, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява, че изпълнително дело № 20208470400140 по описа на ЧСИ Н. К.П., е образувано по молба от 13.08.2020 г. на вискателя Кооперация „С.Б.“, въз основа на изпълнителен лист от 05.06.2019 г., издаден от СРС, 85 състав по гр.д. № 87885/2017 г., по силата на който длъжникът „Х.-К. и Сие“ СД, длъжникът Б.К. К. и длъжникът Л. Б. Ц. дължат солидарно на кредитора Кооперация „С.Б.“ сума в размер на 765,51 лева – разноси по делото, както и 759,86 лева – разноси за заповедното производство, както и въз основа на втори изпълнителен лист от 09.09.2019 г., издаден от СРС, 85 състав по гр.д. № 39119/2017 г., по силата на който длъжникът „Х.-К. и Сие“ СД, длъжникът Б.К. К. и длъжникът Л. Б. Ц. дължат солидарно на кредитора Кооперация „С.Б.“ сума в размер на 17025,31 лева, ведно със законната лихва от 15.06.2017 г. до плащане на вземането, мораторна лихва в размер на 951,56 лева, начислена върху главницата за периода от 01.05.2016 г. до 15.06.2017 г., както и лихва в размер на 16,07 за периода от 01.01.2016 г. до 15.06.2017 г.

С разпореждане от 20.08.2020 г., съдебният изпълнител, на основание чл. 434 от ГПК и във връзка с постъпилата молба на вискателя Кооперация „С.Б.“ е образувал

процесното изпълнително дело № 20208470400140 по описа на ЧСИ Н. К.П., с рег. № 847 в КЧСИ. В разпореждането е направено отбелязване, че длъжникът „Х.-К. и Сие“ СД е заличен търговец

Веднага след образуване на изпълнителното дело, на 24.08.2020 г., е постъпила молба от вискателя с претенция за налагане на запор върху вземанията на длъжника Л. К. по банковите й сметки, както и за налагане на запор върху вземанията на длъжника Б. К. по банковите му сметки.

В отговор на така заявеното искане, съдебният изпълнител е изпратил запорни съобщения до „Обединена Българска банка“ АД и до „Уникредит Булбанк“ АД за налагане на запор върху сметките на длъжниците Л. К. и Б. К. до размера на дълга им по изпълнителното дело. За наложените запори са изпратени нарочни съобщения и до самите длъжници.

ЧСИ Н. П. е изпратил покана за доброволно изпълнение до всеки от двамата длъжници на постоянния им адрес, а именно – гр. София ул. „*****“, като няма данни при първоначалните опити поканата да е връчена надлежно, доколкото видно от обратната разписка по делото, пратката не е потърсена от получателя и е обратно върната на 15.09.2020 г. Последното важи и за двамата длъжници. По-късно, съобщенията до Л. К. и Б. К. са връчени в кантората на ЧСИ П. лично на двамата, удостоверено с подписа им.

С разпореждане от 14.10.2020 г., процесното изпълнително дело № 20208470400140 по описа на ЧСИ Н. К.П. е приключено, като съдебният изпълнител е посочил причината за това – поради пълно издължаване. Разпореждането е влязло в сила на 30.10.2020 г.

Други относими доказателства по делото не са ангажирани нито пред първоинстанционния, нито пред въззивния съд.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият състав на въззивния съд намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, тъй като е постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита, уточнени от страната с молбата от 21.04.2021 г.

По същество, решението почива на вярна и точна интерпретация на установените по делото факти, при правилно приложен материален закон, поради

което и на основание чл. 272 от ГПК въззивният съд препраща към мотивите му и в допълнение по доводите във въззивната жалба намира следното:

Отговорността на частният съдебен изпълнител за обезщетяване на вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение е деликтна - чл. 441 ГПК. Тя може да бъде ангажирана доколкото са налице предпоставките, установени в нормата на чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. освен установяване на процесуалната незаконосъобразност на действията /или бездействията/ на съдебния изпълнител, трябва да бъде установено, че в причинна връзка от тях са настъпили претендираните от ищеца вреди. Вината се предполага до доказване на противното - чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

С постановени по реда на чл.290 от ГПК решения - Решение № 264 от 08.04.2010г. по гр.д. № 474/2009г., IVг.о.; Решение № 139/31.05.2011г. по гр.д.№ 1445/2009г., IVг.о., Решение № 184/21.09.2011г. по гр.д.№ 1124/2010г., IIIг.о. и др./ е прието, че предпоставките за уважаване на предявен иск по чл.74, ал.1 от ЗЧСИ са следните: когато има неправомерни действия на ЧСИ, настъпила вреда, причинена при изпълнение на дейността на ЧСИ и причинна връзка. В същите решения е посочено, че принудителното изпълнение е процесуално законосъобразно, когато изискуемото вземане е удостоверено с изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на принудително изпълнение и са спазени другите изисквания на процесуалния закон. На обезщетяване подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Пряка последица означава директно въздействаща върху правната сфера на увреждания, при която той не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на ЧСИ, тъй като преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие от увреждането.

Съдът по деликтния иск преценява процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител, без да е обвързан с това дали същите са обжалвани и какво е решението на съда по жалбата. С решението по жалба срещу действия на частен съдебен изпълнител се формира сила на пресъдено нещо по отношение съществуването на потестативното право да се постанови отмяната им, но не и по отношение процесуалната им законосъобразност, което е преюдициален въпрос за този процес (така Решение № 184 от 21.09.2011 г. по гр. дело № 1124/2010 г. на III ГО на ВКС и Решение № 139 от 31.05.2011 г. по гр. д. № 1445/2009 г., на IV ГО на ВКС). Доколкото в настоящия случай, длъжникът не е счел, че действията на ЧСИ Н. П. са порочни по смисъла на чл. 435, ал. 2 от ГПК, респективно не е обжалвал по посочения ред действията на съдебния изпълнител, то и въззивния съд сега не дължи подробен анализ в тази насока.

С оглед безспорно установената по делото фактическа обстановка, както правилно е приел и първоинстанционният съд, действията на ответника, в качеството

му на частен съдебен изпълнител, по извършване на принудително изпълнение срещу ищцата в качеството ѝ на солидарен длъжник, за които се твърди, че да са в нарушение на разпоредбата на чл. 88, изр. 2 от ТЗ, не са противоправни, поради следните съображения:

Трайна е съдебната практика в позицията си, че съдебният изпълнител отговаря за вредите от процесуално незаконосъобразното принудително изпълнение, а кредиторът - за вредите от материално незаконсъобразното. Процесуално незаконосъобразно е принудителното изпълнение извън обективните и субективните предели на изпълнителния лист и когато предприетите действия не отговарят на правилата за съответния изпълнителен способ, а материално незаконосъобразно е принудителното изпълнение без да съществува изпълняемо право и върху имущество, което не принадлежи на длъжника /в този смисъл и Определение № 747 от 22.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 30/2012 г., IV г. о., ГК/.

На първо място, ищецът /сега въззивник/ възразява, че първостепенният съд незаконосъобразно приел, че извършените от съдебния изпълнител действия не са незаконосъобразни. Настоящият състав на въззивния съд споделя формирания от СРС извод за липса на основание за приложение правилото на чл. 88, изр. 2 от ТЗ. Последното повелява, че принудителното изпълнение се насочва най-напред срещу дружеството (събирателно дружество, доколкото нормата е поместена в Глава единадесета - Събирателно дружество от ТЗ), а при невъзможност за удовлетворяване – срещу съдружниците.

Съгласно разпоредбата на чл. 76 от ТЗ съдружниците в събирателното дружество /СД/ отговарят солидарно и неограничено, а според чл. 88, изр. 1 от ТЗ по иск срещу дружеството ищецът може да насочи иска си срещу един или повече от съдружниците.

Видно от представените в кориците на изпълнителното дело изпълнителни листа от 05.06.2019 г. и от 09.09.2019 г., дали повод за инициране на процесното изпълнително дело № 20208470400140 по описа на ЧСИ Н. К.П., като длъжници в тях се сочат именно лицата “Х.-К. и сие“ СД, Б.К. К. и Л. Б. Ц., отговарящи солидарно спрямо кредитора – вискател Кооперация „С.Б.“. Изпълнителният лист представлява изпълнителен титул и не само дава право, а подчинява съдебния изпълнител на съдържимото в него.

Съгласно разпоредбата на чл. 426, ал. 1 от ГПК съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна, в която се посочва номерът на делото и на изпълнителния лист, издаден в електронна форма, след като служебно получи достъп до същия чрез Единния портал за електронно правосъдие или

се прилага друг акт, подлежащ на изпълнение, като редовността на молбата по ал. 1 се проверява по чл. 129 от ГПК - арг. от чл. 426, ал. 3 от ГПК. Следователно, единствената проверка, която съдебният изпълнител дължи е тази по реда на чл. 129 от ГПК, а именно за редовност на молбата. Ето защо и няма как да бъде вменено в отговорност на съдебния изпълнител и да му се възложи задължението да изследва какви са вътрешните отношения между страните, участващи в изпълнителния процес като солидарни длъжници, каквото на практика се явява възражението на въззивника.

Издаденият изпълнителен лист е процесуална ценна книга, която съдържа заповед за изпълнение, което съдебният изпълнител е длъжен да осъществи. Съдебният изпълнител не само, че не е длъжен да проверява водено ли е между страните дело с посочения в изпълнителен лист номер, респективно дали е постановено решение по делото, а още по-малко има дълг да проверява какво е неговото съдържание /така и Решение № 168 от 28.04.2015 г. на ВКС по гр. д. № 894/2015 г., IV г. о., ГК/. Ето защо възраженията на въззивника, че съдебният изпълнител е проявил непрецизност като не е изследвал действителните правоотношения между длъжниците по изпълнителните листа, с което е нанесъл и материални вреди на единия от тях, а именно на солидарния длъжник Л. Ц., се явяват неоснователни.

Отделно, претенцията на ищеца за приложение на чл. 88, изр.2 от ТЗ е неоснователно и предвид че към момента на образуване на изпълнителното дело /20.08.2020 г./, събирателно дружество „Х. – К. и Сие“ е престанало да съществува, като това събитие е установено да датира още от 13.08.2019 г. СД „Х. – К. и Сие“ е следователно заличен търговец към момента на стартиране на всички процедурни, в това число и изпълнителни, действия от страна на ответника частен съдебен изпълнител. Основно правило в гражданското съдопроизводство за допустимост на същото е наличието на правоспособност на страните по спора.

Правоспособността е призната и гарантирана възможност едно лице да бъде носител на права и задължения – независимо дали се касае за субективни материални права и задължения или за процесуални такива. В правилото на чл. 27, ал. 1 ГПК е предвидено общото положение, че процесуално правоспособен е този, който е правоспособен по материалното право. Принципна е позицията, че надлежно възникналото процесуално правоотношение не може да поддържа правосубектността на страна (физическо или юридическо лице), освен в хипотезата, че е предвидено изрично правило в този смисъл, респ. от правната уредба може да се направи извод в тази насока, каквато фактология обаче процесният случай не разкрива.

Правосубектността на юридическите лица най-често, в това число и за настоящия длъжник – събирателно дружество „Х. – К. и Сие“, е възникнала от момента на вписването му в съответен регистър, което вписване има конститутивно действие. Правосубектността на това юридическото лице се загубва (т. нар. в доктрината

„юридическа смърт“) след като по силата на определен юридически факт юридическото лице бъде прекратено без да е налице правоприемство (респ. ликвидация, или след приключването ѝ), съответно при някои хипотези на преобразуване и/или е заличено.

Видно от справка в ТРРЮЛНЦ се установява, че на 13.08.2019 г. е настъпила промяна в правната форма на СД „Х.-К. и сие“, като същото се е превърнало в „К. 54“ ЕООД.

Доколкото към момента на образуване на настоящото изпълнително дело на 20.08.2020 г., коментираното СД вече не е съществувало, то и за съдебния изпълнител не е съществувала възможността да насочи изпълнението си срещу него. В допълнение, въззивният съд също счита, че без правно значение в случая се явява обстоятелството дали ЧСИ П. е следвало да конституира по реда на чл. 227 от ГПК правоприемника на събирателното дружество – „К. 54“ ЕООД, включително и понеже по отношение на последния нормата на чл. 88 от ТЗ се явява изцяло неприложима.

Следва да се посочи, че действително в изпълнителния титул, обективиран в двата приложения по делото изпълнителни листа, единствено релевантен за преценка на съдебния изпълнител относно действията, които същият следва да предприеме, не фигурира отбелязване, че физическите лица – длъжници участват в процеса като такива в качеството им на неограничено отговорни съдружници в СД, което понастоящем дори не съществува, а правоприемника на дружеството е търговец със съвсем различна правно-организационна форма и предмет и цели на дейност.

По предявен иск с правна квалификация по чл. 441 ГПК вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 74 ал. 1 ЗЧСИ съдът преценява законосъобразността на действията и бездействията на съдебния изпълнител във връзка с конкретните твърдения на ищеца за увреждащите го действия. В случая твърденията в исковата молба са, че частният съдебен изпълнител е следвало да насочи изпълнението спрямо „Х.-К. и Сие“ СД, респективно неговия правоприемник – „К. 54“ ООД /по-късно „К. 54“ ЕООД/, а като не сторил така е нарушил разпоредбата на чл. 88 от ТЗ и незаконосъобразно е събрал сумата от 28 304,35 лева от ищцата.

Твърденията на ищеца, че ЧСИ не е предприел необходимите действия, с оглед заемащата от него позиция и правни познания, да изследва действителното правно положение между длъжниците по изпълнителния лист, поради което и дружеството било поставено в невъзможност да погаси своите задължения, а последните били незаконосъобразно понесени от ищцата в разрез с концепцията на чл. 88, изр. 2 от ТЗ, са несъстоятелни. ЧСИ не може да се държи ангажиран с осигуряване на допълнителна информация относно изпълняемото право и отношенията кредитор-длъжник, доколкото действията на първия следва да почиват единствено на повелята на ГПК, а в процесуалния закон никъде не е разписано задължение на съдебния изпълнител да

изследва подобни обстоятелства. Предприетите от длъжника лични действия следва да целят преустановяване на дължимостта на вземанията на вискателя, а поведението на ЧСИ не следва да охранява личния интерес на длъжника. Предвид това не може да се сподели твърдението, че ЧСИ с рег. № 847 не е подсигурил възможността солидарният длъжник „Х.-К. и Сие“ СД, респективно неговия правопреемник – „К. 54“ ООД /по-късно „К. 54“ ЕООД/ да е в състояние да извърши изплащане на задълженията си, а наред с това и хипотетичното погасяване на задълженията на ищеца не може да съставлява аргументирано съждение.

Предвид изричното препращане на чл. 441 ГПК към разпоредбата на чл. 45 ЗЗД следва да се посочи, че фактическият състав на неправомерното увреждане включва: деяние (действие или бездействие), обусловено от волята на извършителя, то да е противоправно, да е извършено виновно и да се намира в причинна връзка с реално настъпила вреда. Изрично в чл. 74, ал. 1 от Закона за частните съдебни изпълнители законодателят е посочил, че частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. В настоящия случай стана ясно, че не са доказани предпоставките за ангажиране отговорността на ЧСИ Н. К.П. по реда на чл. 441 от ГПК.

С оглед изложеното, предвид предмета на проверка, въведен с въззивната жалба и липсата на други заявени относими към предмета на делото оплаквания, въззивната жалба е неоснователна.

Поради съвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено в цялост.

По разноските:

При този изход на спора право разноски въззивникът няма, а такива се дължат само на въззиваемата страна. В настоящото производство на въззиваемия – ответник следва да се присъдят разноски за адвокатски хонорар в размер на 500 лева, доколкото такива не само, че се претендират, а освен това са представени и доказателства за реалното им сторване, в светлината на изискванията по т. 1 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 20005848 от 20.01.2022 г., постановено по гр. дело № 19316/2021 г., по описа на Софийския районен съд, ГО, 33-ти състав.

ОСЪЖДА Л. Б. Ц., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „*****“ № 30, ет. 2, да заплати на ЧСИ Н. К.П., рег. № 847, със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****“ № *****, сумата от 500 лева – разноски за адвокатско

възнаграждение във въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на ДЗИ „О.З.“ ЕАД като трето лице – помагач на страната на ответника Н. К.П. – ЧСИ с рег. № 847 от КЧСИ.

Решението не подлежи на обжалване по арг. от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____